

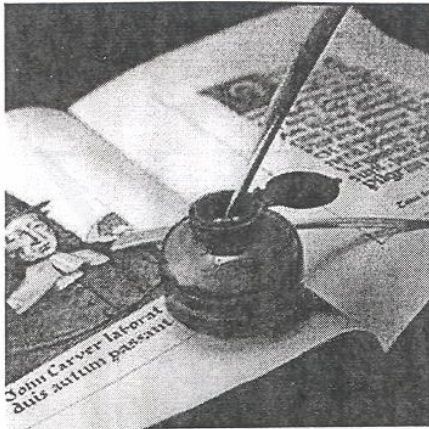
MÓRA NYÚZ

A Móra Kollégium három hetente megjelenő lapja

2000. 03. 08.

Nőnap kiadás

Beköszönő

A tavaszi varázslat az újságot sem kerülte el. Ahogy a természet új ruhába bújik, úgy a Móra Nyúz is teljesen megújul. Zsurnalisztái maradtak a régiek (kivéve aki mégsem), de a szerkesztői tanács számos érdemdús taggal bővült. A változások célja a színvonal emelése, úgyhogy figyeljete, a színvonal-úrhajó kilőtt, és a Hold felé tart, fedélzetén a lelkes újságíró stábbal.

A mindenfelé áramló kritika folyóból kiszűrtem a legnagyobb tanulságot, és ez alkalommal a lényegre szorítkozom. Kívánok nektek jó olvasást és kedélyes

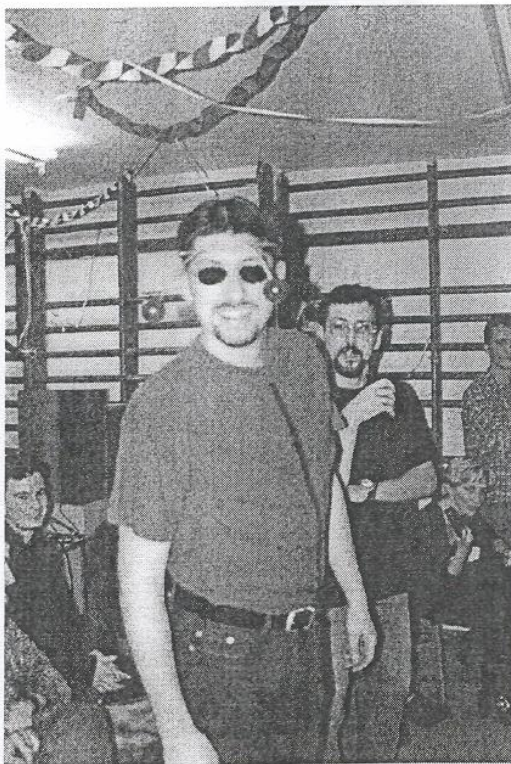
szorgalmi időszakot. No meg persze hosszú szünetet!

Az újság elkövetői: (cikkről-cikkre, hátulról haladva) Mangó Zoltán, Kajcsa Szilárd, Hegyi Áron, Szilágyi Szília, Hraskó István, Szabó Zsuzska, Szalánczy Dorka, Réfi Veronika, Géro Balázs, Szép Béla, Kis-Benedek Krisztina, Bencze Mariann, Szalai Zsolt, és Pintér Lajos.

Lektor-BT.: Mindenek előtt Szabó Zsuzska, nyomában Szép Béla és Hegyi Áron, az oldalpáholy tagjai Réfi Vera, Hraskó István, Pintér Lajos és Szalánczy Dorka.

Külön köszönet, és sírig kísér(t)ő hála az egyes szobának (Laci, Robi, Gábor...) és Pap Daninak.

- manci -

A katicabogár szemből támad, Leslie csápjai fenyegetően merednek előre

Dr. Bubó (Betti) a macihölgy, Ursula (Anita) karmai közt

A 101 potyautas és 80 pontos társaik
- gondolatok Szalai Zsolt Felvételi zuhanórepülés c. cikkéhez -

Kedves Zsolt!

Mindenek előtt szeretném leszögezni, hogy nem feltétlenül csak vitatkozni akarok veled - hiszen több ponton is igazad van -, inkább szeretném kiegészíteni írásodat egy BTK-s gondolataival.

Jó érzékkel ragadtad üstökön a témát, de látszik, hogy nem a Bölcsészkarra jársz. Akkor ugyanis tisztában lennél vele, hogy az ott kialakult állapot nekünk sincs igazán így. Főleg a harmad- és negyedéves hallgatóktól lehetett lépten-nyomon azt hallani szeptemberben, hogy az a színvonal, aminek az elérésével manapság egyetemistának mondhatja magát valaki. Sőt ma már bárki lehet hallgató, hiszen a 80-85 pontos határokat nehezebb nem teljesíteni, mint esetleg verni az igen alacsonyra tett léceket. Akinek még ez is sok, és esetleg meghaladja a képességeit, az már debil, és ajánlatos újra kezdenie a kisegítő iskolát.

Egy-két "belső" információt megosztanék a nem bölcsész kollégista társaimmal. Az augusztusi, kifejezetten BTK-s gólyatáborot jelenlegi harmadéves, történelem szakos évfolyamtársaim szervezték. Szeptemberi kérdésekre ti., "milyenek az új elsősök?", megdöbbentő választ kaptam. Azt mondták, hogy a társaság felénél el tudják képzelni, hogy milyen úton-módon nem kerültek be az egyetemre. A gólyatábor műveltségi vetélkedője (ez egy olyan vetélkedő volt, ahol valóban értelmes kérdésekre kellett volna válaszolni) jószerével kudarcba fulladt, mivel alig tudtak a szervezők olyat kérdezni, amire kettőnél többen lettek volna képesek helyesen válaszolni. Megjegyzem, nem kellett doktori diploma a feleletekhez.

A másik "forrás" egy tanárnő a történelem szakon, aki azt mondta, hogy kétségbeesett az az alacsony tudásszint,

amivel egyetemi padba ülhetnek ifjú pályatársaink.

Te azt kérdezted, Zsolt, hogy mi az oka ennek a negatív jelenségnek. A válaszodat elfogadva, én egy másik kérdést tennék fel. Milyen következményei lesznek ennek a negatív jelenségnek?

A kis tudású, közepes emberek beengedésével az egyetem elveszíti a presztízst (nem csak a JATE ill. SZTE), csökken tudományos rangja, méltán kiérdemelt nemzetközi hírneve. Emellett még inkább elértéktelenedik a diploma, amely folyamatot sajnos már az én korosztályom is a saját bőrén tapasztalhatja. A diploma, amelyért öt évet tanultunk, dolgoztunk, hogy aztán büszkén mutogathassuk az államvizsga után, egy színes, cirkalmas papírdarabbá fog silányulni. Komolyabb állásra való jelentkezésnél pedig diplománk után azt is a fejünkhöz vágják, hogy "ugyan már, ilyet akárki tud szerezni". És igazuk lesz.

Ami még rosszabb: ezek a közepes emberké (tisztelt kivételnek, aki szerencsére mindig akad) az egyetem elvégzése után többnyire tanítani fognak. De mit? Azt amit ők maguk is alig tudnak? Sajnos nem hiszem azt, hogy itt olyan gyökeres változáson mennek keresztül, amely komoly, hivatását egy diplomástól elvárható hozzáértéssel és intelligenciával ellátó emberré változtatná őket.

Az intelligenciát azért említettem, mert volt (bal)szerencsém jelen lenni a törisek számára és által rendezett hagyományos történelem szakesten. Ifjú kollégáink ott azzal voltak elfoglalva, hogy minél több sörösüveget tudjanak felbontani a sörösrekeszek peremén, és hogy a terem egyik végéből a másikba guringassák a teli palackokat. Ez idő alatt a JATE Klub színpadán tanszékvezető egyetemi tanárok, doktori címek tulajdonosai, kiváló oktatók produkáltak magukat. Később elmondták,

hogy csak a rendezőkre való tekintettel nem hagyták ott az egész hóbelebancot tíz perccel a kezdés után. Mi harmadévesek csak bámultunk egymásra, és égett a pofánk. Mások helyett is. Ezek a bűdös életben sem fognak önmaguknál külön embert nevelni. Sőt.

Tulajdonképpen mindezt meglehetősen keserű szájízzel írom le. Ugyanis az ilyen és ehhez hasonló dolgok alapján minősítenek minden bölcsészt az egyetem más karainak hallgatói. Persze akinek nem inge, az nem veszi magára, de akkor is csak rosszul esik.

Néhány mondatban külön reflektálnék a cikked egy kérdésére, amely így szólt: "Kinek kell ennyi művelődésszervező vagy filozófus?". Engedtesék meg ezt a kérdést az Ő, ti. műv. szerv., filozófia szakosok, nevében is kikérni magamnak!

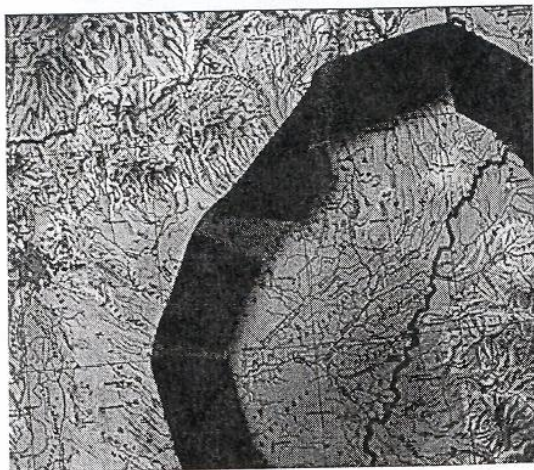
Hál' istennek ma még ott tartunk, hogy aki eljut az egyetemig, az ott azt tanulhat, amihez kedve van, amiben tehetséges, és amiben örömet leli. Ez a jog senkitől sem

vitatható el. Mi BTK-sok soha nem kérdezzük, hogy minek tanul az a sok-sok ember jogot, közgázt vagy éppen prog.mat.-ot? Tudjuk a választ. Azért tanulják, mert sok pénz van benne. Az elhivatottság meg huszadrangú kérdés. Ha dől a lé, akkor ki a fenét érdekel az elhivatottság? A bölcsészek jó részénél ez fordítva működik (mi már csak ilyen furcsa fajta vagyunk). Tudom, nehezen hihető, de nem akar mindenki milliomos lenni. Lehetnek az embernek még ennél is prózaibb céljai.

Pl. a művelődésszervezők: ne mondja nekem senki, hogy nem fér rá erre az országra egy kis művelődés, vagy pláne egy kis kultúra. Ne legyünk már pont mi Közép-Európa legbunkóbb országa! Hagyjuk meg ezt a kétes dicsőséget más jelentkezőnek! Filozófus pedig még nem okozta egyetlen ország vesztét sem, legfeljebb a magáét. De ehhez is joguk van.

Hegyi Áron

Első figyelmeztetés

Úgy érzem, nem vagyunk elég toleránsak a szomszédainkkal. Miért kellett akkora felhajtást csinálni abból, hogy Romániában egy szakszerűtlenül

megépített medencéből a Tiszába ömlött százezer köbméter, 120 tonna cianiddal szennyezett víz? (Merthogy nem cian, hanem cianid folyt ki, ugye ez mennyivel kellemesebben hangzik?) A revizionista magyar sajtó meg világszenzációt akar faragni az esetből. Hatalmasra nőtt halak tetemeit mutogatják a tv-ben, újságokban egyaránt. Pedig az ausztrál Esmeralda nevű, nem a film, hanem a bányaiiparban áldásos tevékenységet folytató vállalat nagytudású igazgatója is megmondta: a felvételek túlzóak, sőt az élővilág valószínűleg a hideg miatt pusztult ki. A Nagy Románia Párt valamely jelentős vezéralakja pedig most is azon töri a fejét, hogy hogyan lehetne visszaverni ezt a románellenes rágalomkapányt, mely

egyértelműen Erdély visszaszerzésére irányul.

Az ausztrál kormány széttett kezekkel áll, nemhogy anyagi, de még eszmei felelősséget sem vállal. Ők tőkét fecskendeztek Kelet-Európa agonizáló gazdaságába, most meg ezt kérik számon rajtuk, háládatlan népség! Mert ugye senki sem gondolná azt, hogy az olcsó munkaerő és a vérszegény környezetvédelmi szabályok miatt jönnek hozzánk a külföldi cégek? Éppen ellenkezőleg, őket a felebaráti szeretet és a segíteni akarás vezérli, persze anyagi érdekeikre is figyelemmel kell lenniük. Apropos anyagi érdek: nem lett volna célszerűbb rendesen megépíteni azt a veszélyesanyag-tározót, mint hogy most súlyos millók ússzanak el a pereskedés alatt (már ha lesz per, illetve kártérítés)? Akkor így volt célszerűbb. Mert az ember nem azért kezd vállalkozásba, hogy pénzt költsön, hanem azért, hogy nyerjen. Ők és sajnos még sokan mások ekként értelmezik a profitmaximalizációt. A XX. századi nagy

klasszikus azt mondaná erre: Hö! "Ez a való világ".

A gazdaság globalizálódik, de a környezetvédelem valahogy nem akarja követni. A pénz beszél, a környezetvédők meg csak ugatnak, hogy hamarosan nem a Földön, hanem egy hatalmas szemétdomb tetején fogunk ücsörögni. S mi a fenyegetések hatására már látjuk is lelki szemeink előtt a sci-fi filmek fekete szmoggal borított metropoliszait, vagy Kevin Costnert, ahogy a jégsapkák megolvadása után idétlenkedik a végtelen óceánon. Messze van az még!

A Tisza pedig csak folyik tovább, már régóta inkább sötétbarna, mint szőke színben pompázva. S mi a csodában bízunk, reménykedünk, hogy csak tetszhalott, és hogy újra a régi lesz. Ami engem illet, mióta '99 szilveszterén elmaradt a világvége, már nem hiszek a csodákban.

Szalai Zsolt

Kollégiumi szakmai programok

A kollégium rendezvényei között eddig nemigen szerepeltek természettudományi vonatkozású programok. Az, hogy most egy ilyen "rendhagyó", s talán hagyományteremtő előadásnak adtunk otthont, szomorú okból történt. Mint mindenki jól tudja, február hónap Magyarországon a Tisza folyó tragédiájáról szólt. Ennek kapcsán volt a vendégünk február 29-én dr. Szalma Elemér hidrobiológus.

Szalma Elemér a katasztrófának 3 fő okát különítette el:

1. a romániai aranybánya által alkalmazott, Európában tiltott eljárás és a bánya biztonságtechnikai szempontból "erősen kifogásolható" állapota

2. a román és a magyar vízügyi szakma felkészületlensége (amit nem negatív, elmarasztaló értelemben értett,

hiszen erre egész egyszerűen nem lehetett felkészülni)

3. a Tiszába ömlő cianid hatalmas mennyisége (a világon ilyen súlyos cianidszennyezés még nem történt).

Ami felettébb biztató volt: az előadó leszögezte, hogy a magyar vízügyi szakemberek a legjobbak a világon, s amit a Tiszával Kiskörén műveltek (a szennyezett víztömeget "feltartóztatták" s a méreg koncentrációját jelentősen csökkentették), az olyan egyedülálló "vízügyi bravúr" volt, melyet a világ semmilyen más országának szakemberei sem lettek volna képesek így végrehajtani. Több nemzetközi példát hozott fel arra is, hogy egy-egy súlyos katasztrófa után hogyan éledtek újjá a folyók. Ami ezek alapján valószínűsíthető: a Tisza élővilága sohasem lesz többé ugyanolyan, mint volt a szennyezés előtt. A szakemberek

beavatkozása is rendkívül kockázatos, hiszen nem tudják előre, hogy segítik-e a folyó feltámadását, vagy éppen ártanak neki. Szalma Elemértől megtudhattuk: nyárra várhatók biztos információk arról, hogy képes lesz-e az élet újra megindulni a Tiszában, illetve hogy milyen is lesz ez az új Tisza. Amit még kihangsúlyozott, az az volt, hogy a környezeti katasztrófák lehetősége állandóan fenyeget bennünket, hiszen például Romániában több, hasonlóan veszélyes technikát alkalmazó üzem működik. Szeretné, ha ez az eset az emberek számára egy nagy felkiáltójel lenne, hogy a természetet nem lehet büntetlenül megerőszakolni.

Nem túl régen, de még a tiszai szerencsétlenség előtt, az egyik kereskedelmi televízióban vetítettek egy filmet, amely egy tankhajóból a tengerbe ömlő olaj által okozott, megtörtént környezeti katasztrófát mutatott be. Akkor erősen elgondolkodtatott a főszereplő természetvédő egy mondata, ami a

rengeteg elpusztult állat láttán tört ki belőle: "Meddig fogunk még egy olyan világban élni, ahol a profit fontosabb az óceánnál?" Ebben az egy mondatban minden benne volt: az egyes ember felelőssége a környezetéért, a természetért; a világunkért, amit csak "unokáinktól kaptunk kölcsönbe", és a pénz eszement uralmának veszélye Földünkre nézve.

A tiszai tragédia újból rávilágított arra, hogy a természettel nem csinálhatunk meg bármit, illetve arra, hogy a természetvédelemnek nem szabad üres szóvá, közhellyé válnia. Mindannyiunk közös felelőssége, hogy a természetet úgy őrizzük meg az utókornak, ahogy azt az elődök ránk hagyták. Februárban egy vegyesvállalat határtalan mohósága és felelőtlensége miatt elpusztult a Tisza élővilága, és mi csak álltunk a folyó mellett feltett kézzel, hogy semmiről sem tehetünk és semmit sem tehetünk. Tényleg, meddig akarunk még egy olyan világban élni, ahol a pénz fontosabb a természetnél?

Pintér Lajos

" Egy kicsi mozgás senkinek sem árt"

*Példamutató
bányásztorpék
munka közben
(Réka és
Arnold)*

- Bemondták már a zenés tornát a hangosba? - esett be a szobába egyik lakótársam kedden este. Mi megnyugtattuk, hogy van még

ideje átöltözni, ne kapkodjon. De, de ő rohan - vetette oda készülék közben -, mert nem akar elkésni.

Biztos így van ez máshol is, ahol az egyetemről hazaérő szobatárs a tornához igazítja az este programját. Bizony, szép számmal vonulnak le ilyenkor a lépcsőn a lányok pólóban, edzőnadrágban. Mert ugye

mozogni jó?! Vagy legalábbis néha nem árt... A Mórában többek között Váczi Eszter tart zenés tornát esténként.

- Gimis korom óta tornázom, sőt a JATE-s tési órák is nagy hatást gyakoroltak rám - meséli Eszter. - Amikor elsőként a kollégiumba kerültem, én is eljártam itt sportolni. Most pedig - immár harmadik éve - én is tartok órákat, heti háromszor.

Eszter elmondta, hogy inkább a hét elején járnak a lányok a "játéktérembe", mert hát csütörtök táján aki csak teheti, hazamegy. Persze vannak olyanok, akik rendszeresen részt vesznek ezen a programon.

- Amikor elkezdtem itt a sporttal foglalkozni, még csak egy "felgurítható padlászőnyegünk" volt - emlékszik vissza. - Ez rettenetesen poros volt, mi meg ugráltunk rajta, lett hát nagy porfelhő. Akkoriban kapott a kolesz pénzt, ebből jutott a zenés tornára is: vettünk

polifómkokat, és kaptunk kéz- és lábsúlypántokat is.

A torna célja az általános edzettség, de Eszter gyakorlatai a hasat, a belső combizmot, a karizmokat és a farizmot mozgatják meg leginkább.

Egyébként a történelem-földrajz szakos leányzónak nagy terve, hogy tanár legyen. Persze a sportnak is előkelő helye marad az életében.

- Ha egyszer-egyszer kimarad egy foglalkozás, vagy csak maga a mozgás válik rendszertelenné, máris rossz. Olyankor én tétlenségben szenvedek - mondja. - Szeretnék majd egyszer egy aerobic-oktatói tanfolyamot elvégezni, és mellékállásban akár egy aerobic vagy fitness centrumban dolgozni. Testnevelő tanár azért nem lennék! A kislabdadobás például egyértelműen visszatart ettől a pályától - teszi hozzá mosolyogva.

Ha testnevelő tanár nem is, de sziklamászó vagy nagy, kalandos túrázó még válhat Eszterből.

- Egy éve "van közöm" a sziklamászáshoz, Horvátországban ismerkedtem meg ezzel a sporttal. Szegeden pedig egy alapfokú tanfolyamot végzek. A túrázás is nagyon tetszik. Olyankor az ember teljesen a természetre van utalva, és igen komolyan teljesíteni kell. Ez pedig nagy kihívás... - mondja végül.

Na, de lányok! Nem kell ám mindenkinek bebarangolnia a fél országot, vagy meghódítania nagyobb-nál nagyobb sziklákat, ha kicsit edzettebb akar lenni! Nem kell ahhoz más, csak egy terem, egy polifóm meg Eszter... És akkor már csak azt kell várni, hogy a portás néni bemondja a hangosba: "Figyelem! Fél nyolctól zenés torna a játéktérben!", és már mennek is le a kilók! Főleg most, hogy jön a tavasz...

-bem-

Lajos, a fűtő

Bizonyára sokan kíváncsiak vagytok arra, hogy ki csinálja ezt a jó meleget itt a kollégiumban. Erre a kérdésre én is csak nemrég kaptam választ, ugyanis

Szilveszter éjszakáján megismerkedtem VELE. Bizony, vannak akik még Szilveszterkor is a mi kényelmünkről gondoskodnak.

Kérdésemre elárulta, hogy már 7 éve dolgozik itt, és nemcsak a Móra, hanem a Herman Kollégium, a Biológiai Intézet, a Fürj utcai kollégium fűtése is az ő feladatköréhez tartozik. De egyben magánvállalkozóként is dolgozik. Névjegykártyáján ez áll: gáz-, központifűtés- és csőhálózat-szerelő

mester. Tehát egy igazi mesterrel van dolgunk.

Elmondása szerint már gyermekkorában is központifűtés-szerelő akart lenni, vagy cukrász és szakács.

Nagyon vidám természetű embernek ismertem meg. Azért is dolgozik a Mórán, mert nagyon szeret fiatalok között lenni, és ő maga is nagyon fiatalos. Régi szálak kötik a Mórához, mert már fiatal korában is ide járt "bulizni".

Aktív sportoló volt sokáig, ami meg is látszik rajta. Birkózott, kajakozott és versenyszerűen lőtt. Sajnos mára már nincs elég szabadideje, hogy továbbra is űzhesse ezeket a sportokat. Szabadidejét a családjával tölti.

Három gyereke van, akik közül a legnagyobb már férjhez ment.

Jól érzi itt magát, szeretne még sokáig maradni.

- kriszta -

"A munkámban nem ismerek mást, csak a tökéletest"

Tóth Gábor szenior, a Hallgatói Iroda vezetője

MÓRA NYÚZ:-Melyik középiskolában végeztél?

TÓTH GÁBOR:-Kalandos ez az út. 1990-ben érettségiztem Sopronban az Erdészeti Technikumban, '91-ben technikai oklevelet szereztem, tehát okleveles erdésztechnikus vagyok. Utána Győrbe kerültem, a papnevelő intézetbe, ott töltöttem el három esztendő. '94-ben kerültem Szegedre magyar szakra.

MNY:-Ezek szerint egyházi pályára készültél?

TG:-Így van. Egyházi pályára készültem.

MNY:-Miért gondoltad meg magad?

TG:-Hát ez... egy bonyolult ügy... szóval ez nem lehet egy bemutatkozó interjú tárgya, hogy ezt feltárjam. Ez egy sokkal bensőbb dolog. Mindenesetre amikor eljöttem onnan, nem gondoltam azt, hogy a hivatásom ment volna el.

MNY:-Te ugye "ős-Mórá" vagy. Mióta is?

TG:-Hát az első perctől kezdve...

MNY:-Ezek szerint Te már hat éve itt vagy a Mórban. Milyen változásokat tapasztaltál ez alatt a hat év alatt.

TG:-Amikor idejöttem, akkor még lehetett érezni a beat nemzedéknek a lecsengését. Akkor még ehte bölcsész volt a kollégium: szimatszatyros, lógógyatás arcok voltak itt. Ehhez kapcsolódik az a vicc is, hogy arról lehet tudni, hogy Jézus bölcsész volt, hogy harminc évesen még az anyukájával lakott, rongyos ruhában járt, meg hosszú haja volt. Hát ilyen arcok voltak itt. Engem egy rendkívül jó milió fogadott. Szerencsém volt végig az öt év alatt, mert a 10-es szobában egy nagyon jó közösség jött össze. Sosem értettem meg azt, amikor azt mondták, hogy nem jó kollégiumban lakni, meg elviselhetetlenek a szobatársak. Hát én ezt nem éreztem. Egymásra találtunk ott a szobában, különösen a Kanyári Jóska, meg én. Hogy a kérdésre is válaszoljak, például a kollégiumi bizottság munkáját, a kollégiumon belül működő demokráciát kifejezetten pozitív változásként élem meg. Sehol nincsen ilyen nagy tülekedés azért, hogy valaki kollégiumi bizottsági tag legyen, azzal arányban, hogy nincs érte pénz. Itt van egy olyan demokratikusan választott irányító testület, amelybe tényleg a feladatért akarnak bekerülni. Aztán akkor más minősége volt a közösségi életnek, olyanokra gondolok, hogy egymáshoz becsavarogtunk, meg volt egy össznépi járkálás, ez szerintem csökkent, viszont, sokkal több lett a közösségre szervezett program. Akkor nagyobb spontaneitás volt érezhető.

MNY:-A Móra Kollégium állandó dolgozója Marika néni és köztudottan Ti nagyon jó viszonyban vagytok egymással, ha jól tudom tegeződtek is. Mi a titka Marika néninek, hogy ilyen közvetlen kapcsolatot is ápolhat egy kollégistával?

TG:-Hát nem tudom, hogy van-e ennek titka. A tegeződésre roppant nehéz volt rávenni, de nekem sokkal jobban esik. Marika néni talán a fiát látja bennem. Azt nyilván mindenki tudja a Marika néniről, hogy A-tól Z-ig ismeri az összes kollégistát. Rendkívül jó memóriája van, és Marika néni ez a második családja. Ha nem dolgozhatna itt, léte értelmének a darabja szűnne meg. Szereti a talpraesett, odamondogató srácokat, és a Kanyáriban, meg bennem ezt megtalálta. Amikor végeztem, akkorra alakult ki ilyen mélyen ez a szeretet és kölcsönös megbecsülés. Ő egy rendkívül mély érzésű asszony. Amit így kívülről látni lehet rajta, az csak a felszín. Ha valakit közel enged magához, akkor azért jóban lehet vele lenni. Kölcsönösen jó ez nekünk: Nekem jó, hogy szeret, meg megbecsül, ill. neki is jó, hogy szerethet, hogy jóban lehet velem, velünk.

MNY:-Ha Marika néni a kollégiumnak - az ő felfogása szerint - az anyukája, akkor hogyan lehetnének "odaadób" gyerekei? Az anyát, ugye, nem mi választjuk...

TG:-Erről azt gondolom, hogy Marika néni világában rendkívül egyszerű és világos szabályok vannak: legfontosabb az egyenlőség. Ha bármilyen balhéd van, legyen őszinte, viszont hogyha megérzi valakiben a sunnyogást - és ehhez nagyon jó érzéke van, akkor el vagy ásva. Marika néni nem felejt. Ha elszúrtad, akkor elég nehéz visszajönni a nullára. És köszönj előre!

MNY:-Téged a Hallgatói Irodáról (HI) ismernek az emberek. Mióta veszel részt hallgatói közösségi munkában ilyen magas szinten?

TG:-'96 novemberében a BTK HÖK pótagja lettem. '97-ben kaptam egy értesítést az akkori EHÖK elnöktől, Fekete Csabától, hogy a Junger Endre kilépése miatt bekerültem az EHÖK-be, s mit ad isten, később a Junger Endre helyett lettem a HI vezetője. '97 decemberében választott meg az EHÖK a HI vezetőjének, az volt az oka, hogy a Junger Endréről kiderült, hogy nem volt munkaszerződése. Ebből botrány lett, Endrének menni kellett. Így '98. január 1-től dolgozom az irodában mint irodavezető.

MNY:-De neked van szerződésed. Ez meddig szól?

TG:-A szokásjog szerint évente meghosszabbították a szerződéseket. '98-ban az akkori EHÖK elnöke minden helyet a saját embereivel akart feltölteni. Akkor az egyetem vezetése, a rektor és a kancellár kiállt mellettünk, és '98 december végén meghosszabbították a kinevezésünket határozatlan időre. Ha beválik a munkaerő, célszerű határozatlan időre meghosszabbítani a szerződést - ez történt velünk.

MNY:-Anélkül, hogy igazából belelátnék a HI működésébe, az a véleményem róla, hogy hét ezer ember ügyes-bajos dolgait intézve azért jól funkcionál. Milyen elvek mentén szerveződik a HI és melyek a Te személyes elveid a HI irányításában?

TG:-Hát nem hét ezer ember ügyeit intézi, hanem úgy 16 ezerét, de akikkel ösztöndíjkifizetés, könyvcsékk, stb. révén közvetlen kapcsolatban vagyunk, az nem több 8-8 és fél

ezer embernél. A 16 ezres szám a diákigazolvány miatt van. Kapcsolatban vagyunk a régi karokon kívül a SZÉF-fel, a jugyval is, meg a vásárhelyiekkel is. Nem gondolom azt, hogy jól működik az Iroda. Nagyon sok hiányossága van. Ennek az az oka, hogy ezért a pénzért senki sem vállal profi munkát. Gondolok itt a programozói háttérre. Egy hallgatót nem érdekel más a HI munkájából, minthogy az őt megillető jogosultságok pontosan ketyegjenek a számlájára. Ez nagyon pontos programozói munkát igényel, és a rendelkezésünkre álló programozói létszám ill. az ő fizetésük egy nagy nulla. Négyen vagyunk 16 ezer emberre. Nem gondolom, hogy ebben a szűkös helyzetben adnának nekünk embert. A vezetési elvem pedig az, hogy mindenkinek meg kell adni egy bizonyos önállóságot s meg kell jelölni a feladatait. Ha ezeket a feladatokat világosan látja, akkor képes lesz ellátni. Nem szabad állandóan ellenőrizni, érezze, hogy ő van döntéshelyzetben. Ha az ember hagyja neki, hogy megélje ezt, akkor sokkal produktívabb lesz a munkavégzése. Az a véleményem, hogy egy vezetőnek mindent meg kell tennie a beosztottjaiért, hogyha letesznek valamit az asztalra: például kijárni azt, hogy plusz pénzekhez jussanak. Harmadszor pedig, nem szeretek fegyelmezni, hanem felelőssé teszem a döntéseiben. Én nem okoskodok, nem parancsolgatok, hanem világosan megmondom, kinek mi a feladata és utána csak rákérdezek, hogy megvan-e. Úgy érzékelem, most egy olyan milió van bent az Irodában, amiben együtt lehet dolgozni.

MNY:-Tehát '94-ben sikeresen felvételiztél magyar szakra, igaz?

TG:-Így van. Tavaly végeztem mint magyar szakos tanár és '98 nyarán pedig felvételt nyertem a JATE jogi karára, jelenleg ott vagyok másodéves joghallgató. Még hozzátartozik a Mórban eltöltött éveimhez, hogy bár most is van, de amikor idejöttem, akkor sokkal nagyobb becsülete volt a Morgillának. Most is jó a Morgilla, csak Te nem tudod elképzelni, milyen volt '94-ben. Vére menő csata volt. Amikor elsős voltam, '95-ben nagyon szerettem volna Morgilla lenni, de nem sikerült. Aztán rá egy évre másodszor is megpróbáltam, akkor megint nem sikerült. Aztán Jóskaék is mondták a tizes szobából, harmadszor ne próbáljam meg. Szerettem volna Morgilla lenni, nem tudom miért, de aztán beláttam, hogy ez nem az én műfajom. Persze rá kellett jönni, hogy nem egy személytől függ a Morgilla, hanem a mögöttes álló csapattól.

MNY:-Mint a HI vezetője, komoly szervezési ismereteket és gyakorlatot szerzel. Ez alapját képezi-e egy későbbi politikai pályának?

TG:-Én azt gondolom erről, hogy miután ennyien vagyunk, és muszáj megcsinálnunk a dolgokat, semmi különleges nincs abban, hogy az ember igyekszik megszervezni a hatékony munkát. Az irodavezetői állás nagyon jó tapasztalatszerzésre, vagy -gyűjtésre, ill. nagyon jó referencia lehet egy későbbi álláskeresésben.

de egyáltalán nem mondhatom, hogy ez motivál. Sokszor Ágival - a feleségemmel is konfliktusba kerültem, hogy döntsem már el, hogy melyik a fontosabb: az iroda, vagy a szerelmem. Ági azt is mondta, hogy munkamániás vagyok, pedig nem munkamániás vagyok, hanem a munkámban nem ismerem mást, csak a tökéletest. Ezért roppantul tud idegesíteni, amikor szembesülök azzal, mi mindent nem tudok megtenni: nem tudok programot írni, nem tudok egy ösztöndíjat elutalni, csak az összeállítás elveit tudom megfogalmazni, és ha nem rajtam múló dolgok miatt nem lesz valami tökéletes, akkor aztán tudom magam örölni. Sajnos önmagammal szemben sokszor lustább vagyok, pld., ha ugyanilyen következetes lennék mondjuk az angol tanulásában, vagy a jogon, akkor nem ilyenek lennének az eredményeim. Nem mondom, hogy nem hordom magamban a papi szemináriumból magammal hozott dolgokat. Így aztán, ha egy interjúban az ember szót kap, ejt néhány szót arról, milyen az emberekhez való hozzáállása. A Délmagyarban is megjelent az, hogy a modorom a hallgatók felé nyers. Nekem minden hallgató egy bizonyos szempontból csak úgy. Egy olyan ügy, amelyet a lehető legjobban meg kell oldani. És a legtöbb hallgató éppen a saját ügyeivel kapcsolatban bászli... tehát ilyen kis töketlen. Amikor bejön, akkor rögtön látja az ember, hogy mi az optimális megoldás. Látja azt, hogy nem ér rá arra, hogy empatikusan megmagyarázza neki, meg megértse, hanem segíteni akar neki, és gyorsan akar segíteni, mert tudom, hogy az a hallgató, aki bejön, annak csak egy ügye van, és az a legfontosabb ügy. Nekünk abból még van azon a napon negyven, ötven, száz, és nekem az a célom, hogy a lehető leggyorsabban megoldjam. És *tűnjön el onnan (sic!) Érted. Hogy ne legyen ott! (*)*

MNY:-Visszatérve a Mórához, itt a negyedikben Te vagy a szenior. Lesz-e valamilyen közösségformáló rendezvény, vacsora a negyedik szint lakóinak?

TG:-A vacsora tervben van. Viszont azt a kedvesem is elmondhatja, hogy a negyedik emeleti szeniori szoba egy folyamatos átjáróház, amit egyáltalán nem gondolok terhesnek, hiszen ezért vagyok szenior. Ide fél 12-kor, negyed egykor jöttek be hallgatók a problémáikkal. De én örülök ennek, hogy be mernek jönni. Tudják azt, hogy a negyedik emeleti szenioriban legtöbb kérdésükre választ adnak. Hétvégenként négyen-ötten összeülünk egy teára, volt itt már töksütés is. Nyilván ez csak egy pár ember, nem ismerem még az egész negyedik emeletet, de azt gondolom, hogy rendkívül közvetlen kapcsolatban vagyunk velük.

MNY:-Néhányan szóvá tették a kollégiumban, hogy Tóth Gáborban igazából azt nem szeretik, hogy hiányos öltözetben jár a...

TG:-...női vécébe...

MNY:-... a tornaterem, a porta és a negyedik szint között és ez zavarja őket. Reagálnál?

TG:-Azt gondolom, hogy a csullom még sohasem látszott ki... De egy ilyen jobban záró alsógatyában simán szoktam csavarogni a kollégiumban. Ennek az az oka, hogy annyira otthonom a kollégium, hogy nem tudatosul bennem, hogyha kilépek a szobából, az már nem az otthonom: annak a nagykapun túl van vége. Azzal nagy dilemmám volt, hogy most én itt a negyedikben hogyan járhatok vécére. És teljesen jogos volt a lányok részéről, hogy ne zuhanyozzak itt...

MNY:-... de nincs messze az ötödik...

TG:-Persze, nincs messze, csak az ötödik emeleti fürdő mindig foglalt volt, amikor én akartam fürdeni. Arra már átálltam, hogy mindenképpen az ötödiken, vagy az első emeleten fürdök. Teljesen jogos a megfogalmazás, hogy ilyen hiányos öltözkében ne járkáljak, úgyhogy ezen interjú keretében is meg tudom ígérni, hogy soha többet nem leszek ilyen cuccban látható.

MNY:-Tóth Gábor a feleségével lakik a szeniori szobában. Ha nem vagyok indiszkrét, honnan az ismerettség?

TG:-Ez egy a Mórás szerelem, és ez úgy indult, hogy amikor feljöttem egyszer a negyedikre, akkor rögtön kiszűrtük egymást az Ágival. Szerintem Ági már korábban azt gondolta, hogy *én egy jó kandúr leszek...*

MNY:-...Ági azt mondja, már a gólyatérképen kiszűrt Téged...

TG:-'95 tavaszától datálódik a mi ún. járásunk. Aztán ez egyre jobban kibontakozott. Sok próbát kiálltunk, hiszen Ági, miután végzett, négy éven át Veszprémben, majd Győrben dolgozott. Aztán úgy beszéltek meg, hogy amikor elvégzem az egyetemet, akkor összeházasodunk. Ő is ő-Mórás, még emlékszik olyanokra, hogy hatszáz volt a kolidíj. Nem mondom, hogy könnyű volt, mert ő már megszokott egy másik életet, mégis meleg szívvel visszajött, neki is a Móra az alma mater. Azt nagyon pozitívan értékelem, hogy úgy áll hozzá a dolgokhoz, hogy ő itt szenior. Egyáltalán nem érdekelem azt, hogy amikor a hallgatók bejönnek, akkor azt úgy élné meg, hogy most megint valaki beletrottyant az életünkbe. Tudomásul vette, hogy amikor engem keresnek, akkor őt is keresik. Hálásak lehetünk a kollégiumi bizottság tavaly nyári döntésének, annak a lehetőségnek, hogy itt lakhatunk. Nagy segítség, hogy van valahol a közös életünket elkezdni. Talán mindketten hasznára vagyunk a kollégiumnak.

MNY:-Ági! Mi fogott meg, mi tetszett meg a Gáborban?

TGNÉ:-Elsőre az öt soros önéletrajza. Felkeltette az érdeklődésemet. Annyit írtál, hogy érdekességtől végeztél, papneveldebe is jártál és jelentkeztél magyar szakra. Izgalmas volt. Nem

tudtam, ki ez az ember, aki csak ennyit ír magáról, és ennyi mindent csinál. Utána láttam a képét a gólyatérképen...

MNY:-És jó férj a Gábor?

TGNÉ:-Igen, de "csavargó". Figyelmes, de "csavargó".

MNY:-Tanárnő vagy...

TGNÉ:-Most egy szakközépben tanítok Makón mint földrajz - történelem szakos tanár.

TG:-Ez egy kényszerhelyzet volt. Egy minőségi iskolát kellett otthagynia Győrben. De sajnos itt Szeged környékén ilyen végzettséggel nem lehet rendesen elhelyezkedni.

TGNÉ:-Amikor egy olyan helyen tanítasz, ahol fontos a törni, a földrajz, egészen máshogy érzed magad, mint itt, ahol mezőgazdasági szakmunkásokat tanítasz. Más az embernek az életkedve is.

TG:-Tényleg sokat küzd vele. Debil, buta gyerekeket tanít, akiket nem lehet megbuktatni. Ha megmondják, hogy kit nem lehet megbuktatni, a te nevelési és értékelési szempontjaidnak vége.

MNY:-Akkor hogy bírod?

TGNÉ:-Vannak olyan időszakok, amikor lehet s vannak, amikor nem. Még olyan dolgokkal kell foglalkozni, hogy melyek a környező államok, Csongrád megye székhelye Budapest, és társai. Nem ez a tanítás.

MNY:-Gábor! Mik a jövőbeni terveid, ha megosztod velünk?

TG:-28 éves vagyok. Szerintem ezt a munkát húsz és harminc között lehet végezni. Ahhoz, hogy minden működjön, egy csomó háttér munkára van szükség. A hallgató ezt nem látja. Nincsen igazából magánéleted sem. Annak vagy a függvénye, hogy a dolgok működnek-e, vagy sem. Mondjuk ha mindezért adnának egy rahedli pénzt, akkor eszem ágában sem lenne elmenni. De ebből egy családot nem lehet eltartani. 25-30 éves korig szót lehet érteni a hallgatókkal, utána viszont beállnak olyan életkori változások, amikor már nem tud tolerálni az ember. Az nem vezetne jóra, ha egy vezető az összes hallgatót azért, mert sokszor minősíthetetlen hangot ütnek meg, mondjuk elküdné a halálba. Tehát ezt nem lehet sokáig csinálni. Az Iroda már multifunkcionális, ez tovább bővül. Terv, hogy online kapcsolatban lesznek a koleszok, a pénzügyi iroda és a HI. Persze ez még néhány év. Ha ezt megcsináljuk, nekem már nem hozhat újat az irodavezetés. Mindenki ellövi a puskaporát, mint ahogy a pap is három év alatt elmond magáról mindent. Ilyenkor el kell menni.

MNY:-El kell menni... Köszönöm szépen a beszélgetést.

Szép Béla

"Csak játszatom szívem és a tollam a papíron."

Kedves Olvasók! Ezúttal is közlünk néhányat a hozzánk érkezett írásokból. Ha neked is van olyan versed vagy novellád, amelyet szívesen megosztanál a többiekkel, esetleg kíváncsi vagy a fogadtatására :hozd bátran a 37-es szobába.

Várjuk műveiteket!

Várom, hogy hívj, vagy hogy megkeress!

Gondolataimba zárkózva, ülök szobám
asztalánál.
Tudom...
Szeretlek, és kellesz nekem,
és nem számít mibe kerül, már nincs mit
veszítenem.
Idegen voltál és megszerettelek,
távoli voltál és megkerestelek.
Most...
Csak szeress, és akkor én is jó leszek...
Még egy, az utolsó hosszú éjszaka, -
Várom...
hogy hívj, vagy hogy megkeress!
Most, a szélben érzem illatod
és érzem, ...ó mennyire érzem,
hogy szükségem van egy gyengéd szóra,
egy ölelésre, egy szelíd csókra ...

----- Gálicity Radivoj -----

Overdrive

Tegnap és ma,
ma és holnap,
mind egyé válik
és nincs különbség.
Mert minden elmúlik,
a fiatalság, az erő, a szépség,
és mit ér az egész,
ha nincs mit mesélned róla.
Az élet mintha csak játék volna.
Játsz - és engedd, hogy
az élet legyen a tét.
Én tovább megyek,
hová,nem tudom.
Mert az út, amelyen
Én járok, nem vezet sehova.
De mielőtt elmegyek,
Még egyszer, utoljára
Szeretnék gyengéden megcsókolni.
Gyengéden...
Mert a gyengédség az erő jele.

Sokszor elgondolom, milyen lenne, ha még élne? Milyen lenne vele lakni? Úgy hazajönni, hogy ő is várna? Elmennni valahová hárman? Vajon más lennék, ha ő itt lenne? Mindig arra vágytam, hogy büszke legyen rám, hogy egy kicsit olyan legyek, mint ő. De pontosan milyen is volt?

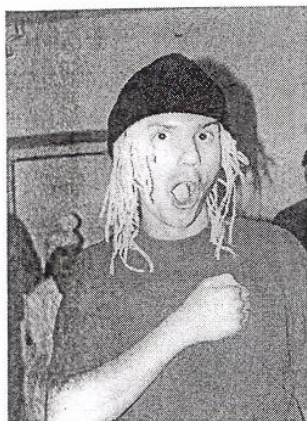
Egy vidám, az életet élvezni tudó, de felelősségteljes és okos emberre emlékszem. Csak néhány emlékfoszlány maradt a közös életünkből, és a fényképek. Együtt töltött karácsonyok, ünnepek, amikor még minden jó volt. A bajra soha senki nem számít előre, nem gondolja, hogy egyszer másként is lehet, azok nélkül, akiket szeretünk.

Aztán egyszer csak vége szakad mindennek, csak azt vesszük észre, hogy a szívünk egy darabját kitepték. Még szinte fel sem tudjuk fogni, hogy elveszett valami az életünkből, csak ólomsúlyként húz a fájdalom. Aztán megszokunk így felkelni, elindulni, lefeküdni, és lassan úgy tűnik, mintha mindig is így lett volna. De én akkor is tudni szeretném, hogyan élnénk, ha köztünk lenne. Szeretném megtalálni azt, amit nem kaptam meg, ami másnak természetes. Nagy beszélgetéseket, közös nyaralásokat, és a sokszor oly feleslegesnek tűnő intelmeket. Hiányzik, de tudom, hogy meg kell becsülnöm azt, aki van ,és állandóan pótolni próbálja őt. Mert így is lehet boldogan élni, mindig szeretettel emlékezve arra, aki már nem lehet itt!

Bokros Judith

*A polgári szolgálat elhivatott
bajnoka, Géro Balázs esküszik*

Tiétek a Téka

Úgy gondolom, hogy az a legtisztességesebb dolog, hogy már a cikk első mondatában közlöm, hogy miről fogok írni: a videókazetták kölcsönzési rendjéről bővebben (a félreértések elkerülése végett...), a stúdióban, a videó- ill. a TV-szobákban

uralkodó helyzetről és a kollégium videótáráról pedig kevésbé bőven szeretném megosztani tapasztalataimat. Ezután szíved-jogod, hogy tovább olvasod-e a cikket - ha igen, pásztázó szemeiddel lépj a következő bekezdésre, ha nem, úgy ugorj az ezt követő írományra.

Még mielőtt azonban rátérnék a témára, röviden bemutatkoznék - Géro Balázsnak hívnak, 1997-ben szereztem meg német nyelvtanári diplomámat a JATE-n, majd kiegészítő képzésen vettem részt, amit előreláthatólag idén fejezek be a diplomám megvédésével. Ezenkívül a Budapesti Gazdasági Főiskola Külkereskedelmi Karán végzős hallgató vagyok - a Nemzetközi Kommunikáció szak Public Relations specializációján tanulok.

Közel öt évig laktam ebben a kollégiumban - kis túlzással azt is mondhatnám, hogy inkább éreztem magam kollégistának, mint egyetemistának... A kollégium életében legfőképpen a közösségi programok szervezése, rendezvények lebonyolítása érdekelt, amely tevékenységet a Kollégiumi Bizottság tagjaként - és azon kívül is - szívesen folytattam. Negyedévesként kezdtem el stúdiósként is munkálkodni, így többéves tapasztalattal

a hátam mögött elég jól látom az elért eredményeket, ugyanakkor a hiányosságokat is ezen a területen.

Hivatalosan csak november óta koordinálok a stúdió tevékenységét. A videókazetták kölcsönzése során éves szinten átlagosan 30-35 kazetta, azaz 60-70 film "szokott" eltűnni, valamint a be nem fizetett illetve a nem visszaadható kauciók kiadásával pedig több ezer forint hiány vált általánossá. Emiatt kénytelenek vagyunk (sokak szerint igen szigorú) szabályokat bevezetni - pontosabban a néhány éve előírt szabályzat tényleges betartását tűztük ki célul. (Kazettánként 200 forintot "szedünk" és a kölcsönzési napot is beleértve három napon belül várjuk vissza a kazettákat (max. 3 db), a hétvégét viszont nem számítjuk bele a kölcsönzési időbe. Eddig melleleg kb. 6000 forint gyűlt össze november óta - "feledékenységből"...). Elnézést kérek, ha valaki már unja ezeket, csak azt szeretném elérni, hogy a jövő évben minimum ugyanennyi kazetta közül válogathassatok.

Decembertől új videósobaként a 45-ös termet jelöltük ki, ezzel három szobában van lehetőség videózásra, két teremben pedig TV-nézésre. /Közérdekű információ - mivel megtiltani nem lehet, hogy a videósoba-kulcsot több órával a videózás előtt felvegyétek, ezért mindenkit kérek arra, hogy legyen tekintettel a másik néhány száz itt lakóra, és csak akkor vigye el a kulcsot, amikor ténylegesen szüksége van rá. Köszönjük a segítséget!/
 Ugyan több helyen is ki van függesztve, de ezúton abban is szeretném a segítségeket kérni - bár "monitoring" jelleggel szoktam vizsgálni a készülékek működését -, ha problémátok van a videókkal, tévékkel

illetve a kazetták minőségével, szóljatok bármelyikünknek.

A videokazetták listáját a portán diákigazolvány ellenében vehetitek fel. A listán a kazetta száma mellett a film címét, a rendező nevét és a film hosszát tüntettük fel - a későbbiekben tervezzük cím ill. rendező szerinti lista elkészítését is. Mivel a kazetták címkéje elhasználódott, mindegyikre új címkét ragasztok, amelyek a listán már említett paramétereket is tartalmazzák - sok régi címkével ellentétben.

Jelenleg 437 db kazetta van forgalomban; az év eleje óta (367-től számítva) 70 új kazetta született.

Ezek a kazetták is igyekeznek tükrözni a videótár sokszínűségét - művészfilmekről kezdve kollégiumi rendezvényeken, dokumentumfilmekben, vígjátékokon, igényesebb akciófilmekben, rajzfilmekben, kalandfilmekben, thrillereken keresztül egészen a horrorig merészkedünk a válogatás során. A filmvilág legjelentősebb rendezőitől

(Franco Zeffirelli, Luis Bunuel, Andrzej Wajda, Jim Jarmusch, Woody Allen, Federico Fellini, Luc Besson, Jiri Menzel, Milos Forman, Wim Wenders, Szabó István, Jancsó Miklós, Sára Sándor, Fábri Zoltán, Bacsó Péter, Tímár Péter és még sorolhatnánk) már egy igen komoly gyűjteményt sikerült eddig létrehozni, és célunk, hogy ezt az értékes állományt megőrizzük és tovább bővítsük. Végül szeretnék néhány filmcímet is megemlíteni az idei termésből: Édes Anna, Halál Velencében, Keresd a nőt, Taxi, Doktor Zsivágó, Az élet szép, Mátrix, Sikoly, Evita, Bűn és bűnhődés, Kolja, Ryan közlegény megmentése, Indokína, Cigánytörvény, Egy asszony illata...

Kívánságaitokkal forduljatok bizalommal hozzánk, mindenkinek jó videózást kívánunk!

Géró Balázs

(*)Ami az interjúból kimaradt...

Gábor annyira belelendült a Hallgatói Iroda munkájának ismertetésébe, hogy olyan információkat kaptam Tőle első kézből, amelyek minden hallgatót érintenek, ezért érdemes kiemelni a cikkből mindannyiunk tájékoztatására.

"A nappaliskok még nem kapták meg a II. féléves matricát a diákigazolványra. Ennek az az oka, hogy miután központilag ezt mi intézzük, meg kell várnunk, amíg a szerveren látszik a TO-k jóvoltából az, hogy ki iratkozott be. Törvény adta lehetőséget használnunk ki egyfelől, mivel a diákigazolvány március 31-ig érvényes, másrészt a Dexter kft.-vel közösen beállítottunk egy webszervert, és az a terv, hogy amikor a diákigazolványt érvényesítjük, akkor mindannyiótok kezébe adunk egy bankkártya méretű lapocskát, amelynek az egyik oldalán az EHA (Egyetemi Hallgatói Azonosító) kód lesz. Ez egy hat betűből álló, a számítógép által generált személyre szóló kód, amely arra jó, hogyha van 36 Kovács Jóska, a kódja már csak azt a bizonyosat jellemzi. Ez a megoldás azért szerencsés, mert a hallgatóknak innentől kezdve ezzel az EHA kóddal kezeljük a panaszait, és biztos, hogy a számítógépen Őt fogjuk megtalálni, ill. ha el tudjuk azt érni, hogy a szocitúra és a laktámra is ezzel lehessen pályázni, akkor kizárható az, hogy a HÖK-ök felismerjék mögötte az embereket, és a saját embereiket így támogathassák. A pasztiklap másik oldalán pedig egy password lesz, ezzel a jelszóval a webszerveren keresztül elérhetitek a saját adataitokat. Ezzel elejét vesszük annak, hogy minden ügyes-bajos dologgal be kelljen jönni az Irodára. A netről ránézhetek saját adataidra, megjött-e a számlád az ösztöndíj stb., és te csak akkor jössz be hozzánk, ha valós problémád van."

A riporter kérése a Nyájas Olvasóhoz

Kedves Olvasó! Jómagam még nem vettem részt Mórás újság szerkesztésében, még nem írtam cikket a Móra Nyúzbába. Ez a riport az első próbálkozás. Szívesen fogadnám az építő kritikát, de ha egyszerűen csak le akarod fíkázni az egészet, akkor is várom a véleményed. Továbbá, tekintettel arra, hogy e cikk körül a szerkesztőségben személyeskedésektől sem mentes, éles vita alakult ki, az alábbi kérdésekben kíváncsi lennék a véleményedre. Kérlek, írd olvasói levelet!

Tényleg olyan hosszú és ezért unalmas volt-e az interjú, vagy a terjedelem és az apró betűk miatt nem is olvastad el?

Mennyire volt érdektelen a „HÖK-ös rész”?

Szükség van-e interjúra egyáltalán egy közéleti újságban?

Ha igen, kit javasolsz következő interjúalanyként?

Mi ad színvonalat egy közéleti újságnak, a véleményed szerint?

Mindenféle reakciót várok, teljesen mindegy, hogy pozitív vagy negatív, csak reagálj, mert csak a Te véleményed az, ami eligazíthat minket. Köszönöm.

Szép Béla

Titkok kertje

Ez alkalommal az északi és a keleti kalandozás után délkeletre fordulunk és a nagy Orosz Medve árnyékában élő más népekre irányítjuk reflektorunk. Az üzbég költészet darabjait olvashatjátok, amely szintén az elhanyagolt irodalomba tartozik. Az üzbégek legalább oly régóta üzik az irodalmat, mint szomszédaik, hatottak is egymásra türkmének, tadzsikok, azerbajdzsániak (de ők a jövő hónap programjai).

A kezdetben szájról-szájra járó hőskölteményeket még a XX. században is népi énekmondók, a bahsik adták elő a nem is olyan régen letelepedett üzbégeknek. De a névtelen szerzők mellett szerepelnek nagy (számunkra persze idegen-ismeretlen) nevek is. A 15. századot Aliser Navói személye képviseli. A Navói szó ragadvány, jelentése: dallamos. Heratban született, apja kormányzó volt, maga is hamar a politikai

élet részesévé vált, a költészettel ez időben szakított, egészen egy puccsig, amely aztán visszatérítette az irodalomhoz.

A 15. századot - meglepő módon - a 16. és ezzel együtt Muhammed Babur követte. Babur ifjúkorában Fergana uralkodója lett, de egy nomád dinasztia elűzte, ezenkívül Afganisztánban és Indiában fordult meg "hordájával", majd egy indiai uralkodót ő üzött el, és megalapította a Nagymogul Birodalmat. Rövid verseit és emlékiratait menekülések, hadjáratok és cselszövészek közepette írta.

A utolsó két költő már a XX. század szülötte, ők a szovjet-üzbég költészet megteremtői. A "Nagy Testvér" tanácsára a környékbeli országok, vagy országtalan kis népek költői mind irogattak oroszul, még a 60-as, 70-es években is. Azóta - az érdeklődés hiánya miatt - nincs róluk hír.

- manci -

Aliser Navói

Egyedül

Fürtjeid hálója hullt rám: Szívem hálód foglya már.
Vágy, öröm, kedv volt a kezdet- kín ez régtől fogva már!

Míg te mással élvezel ma víg, zavartalan gyönyört:
Kapkodok vak zűrzavarban, lábam botladozva jár.

Rabló tört be életembe s itt hagyott kifosztva már,
Pedig hűség őre voltam, iszlám vára, büszke vár.

Lagziban ültem s előttem tiszta borral telt pohár-
"Mérget öntöttek boromba!" - nyögtem, fuldokolva már.

Másnak társaként repülsz most, ám szavamra jól vigyázz:
Perzselő leheletemtől füstöl szárnyad tolla már...

Most magamban ülve nézem: hajnalfénytől ég borom -
Innám én a bort kezedből, tiszta méreg volna bár!

Ó, Navói, fénysugár hull homlokodra, nem halál!
Szenvedések-szülte dalban hírneved ragyogva száll...

Muhammed Babur

Rubáik

Idegenben veled ki gondol? Senki se tán,
ember!
Gyötörhet a gond meg a kétség: senki se
szán, ember!
Messzi hazától nem ismersz csepp örömet
sem,
csak vágyakozol szép szülőfölded után,
ember!

Bánat szakadt rám, boldogtalanság foglya
lettem.
Másoknál csak számításra, újabb bajokra
lettem.
Hazámat odahagyva, Hindusztánba
vánszorogtam.
A szegyen fekete szurokja bemocskolta
lelkem.

Muhammad Ali

A baba

A baba úgy mosolyog mintha élne,
azt se tudja, hogy mi az unalom.
Jöhet vízőzön, ő attól se félne:
mosolyogna romláson, romokon.
Adnak rá szép ruhát, divatosat,
babusgatják, féltik, ölelgetik.
Nincs más válasza, a mosolya csak...
Egyszer aztán megszokott lesz nekik,
sarokba dobják, ott vár egyedül,
amíg sötét lomtárba nem kerül.
Még ott is mosolyog mint azelőtt,
mikor mindenki őt becézte, őt.
Te is ilyen vagy: jársz-kelsz mint a társak,
de bánat, unalom neked csak szavak
s ha van kívánságod, egyet kívánsz csak:
hogy ne bábnak, embernek tartsanak.

... talán egy üzbég dalia?

Ramz Babadzsan

Tokaj

Ittál-e tokaji bort valaha?
Olyan mint az egészen ritka rózsa.
Felhőkbe futó hegyek taraja
bukkan eléd s már fenn vagy a hegy tetején
s elhalványul a hétköznapi próza.

Miből szűrték ezt a szűz aromát?
Honnan vették ezt az ízt, illatot?
Valóságként átéltem a csodát,
miről Omar Khajjám csak álmodott.

Ezt mondanám, ha most ő lenne itt:
"Ez a bor holtakat elevenít!"

Bejártam az aranyszínű Tokajt,
a szőlőskertek őszi fényben áztak:
láttam fürtökkel terhes tőke-rajt,
könnyű szélben levelek paroláztak.

Szőlőskertek s falvak közt vitt az út,
előttünk végtelen zöld messzeség.
S a pincékben, utunk amerre fut,
behívnak és kínálnak: "Még! No, még!"

Mindenfelé erős volt a kísértés,
de vállaltam s nem történt semmi sértés.

Jó volna már pihenni is - az ám! Van
ott egy szövetkezeti gazdaság:
most kezdődik csak istenigazában
a tánc - de tart is egész napon át.

Gazdáink fénylő, meleg mosolya
kíséri lépteidet, üzbég vendég!
Öreg magyar - nem felejttem soha! -
nyújtja felém pohárban Tokaj lelkét.

Mi is csak így teszünk Üzbegisztánban,
ha vendég jön, kit hozzánk szíve hoz,
bár mondhatom, hisz átéltem, hisz láttam:
a mi lakzink nem ily csodálatos.

Társaim, megvallom férfiasan,
hogy Omar Khajjámnak éreztem ott
magam.

EMILY DICKINSON (Amherst, 1830-1886)

Emily Dickinson amerikai költőnő már életében mítosszá vált: 32 éves korára teljesen elzárkózott a külvilágtól, hófehér ruhát viselt, és bezárkózott padlástéri szobájába – hogy szabad legyen. Ha vendégek érkeztek a házhoz, ő leült fent a lépcsőre, onnan hallgatta a beszélgetésüket, de le nem ment. Hogy erre mi indította, soha nem fogjuk megtudni. Az viszont tény, hogy jelentős életművéből (1775 vers) életében csak hat jelent meg. Tervezett több verset is megjelentetni, de a szerkesztő több, főleg formai és néhány tartalmi változtatást

javasolt – így inkább a hallgatás mellett döntött. Verseit halála után találták meg gondosan összerendezgetve kis füzetecskékbe, ami nagyban megkönnyítette a kötetbe rendezésüket. Az első kiadások még nagyon erősen magukon viselik a szerkesztők könyörtelen beavatkozásának nyomait, de – szerencsére – 1955 óta az összes vers megtalálható eredeti formájában. Versei általában rövidek, tömörek és gondolatébresztőek; mint például a kedvencem is:

1212

A word is dead
When it is said,
Some say.
I say it just
Begins to live
That day.

Ha elhangzott
A szó, halott:
Sokan hiszik.
Szerintem
Éppen akkor
Születik.
/Károlyi Amy/

Ha ez a pár sor felkeltette az érdeklődésedet, bővebb információt találhatsz az interneten is:

<http://www-unix.oit.umass.edu/~emilypg/index1.html>

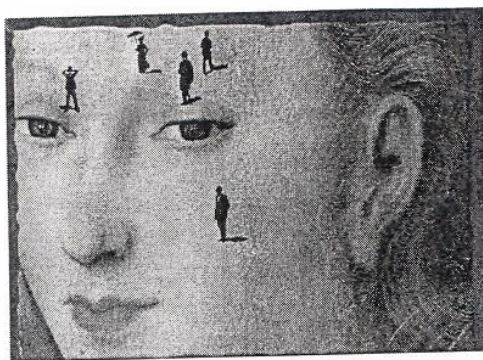
<http://www.theatlantic.com/unbound/poetry/emilyd/shackfor.htm>

<http://www.cswnet.com/~erin/ed1.htm>

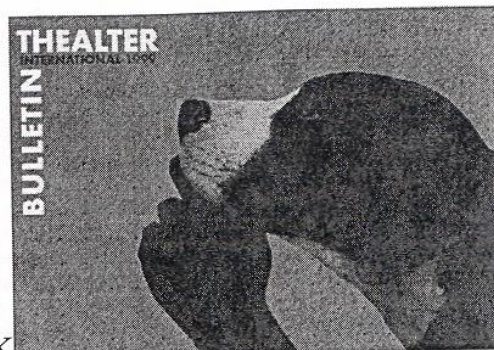
Lucza Monika

- Bájdús duó: a spanyol seniorita, Szalai Anikó és a kaján mosolyú macska-lady, kb. Kriszta

MASZK

Vajon mi jut eszetekbe, ha ezt a szót halljátok? Én most mindenesetre az egyik, számomra létező jelentéséről szeretnék beszélni. Még a legelején le kell szögezmem, hogy én sem túl régen ismerkedtem meg a maszknak ezzel a jelentésével.

Tehát, a Maszkt a következőképpen tudnám definiálni: *Szegeden működő, kulturális szervezet, amelynek tevékenysége többnyire arra irányul, hogy alternatív színházi produkciónkat hív meg Szegedre, könyveket, folyóiratot és hanglemezeket ad ki.*

Az alternatív szó ne riasszon meg senkit se. Nem az önmagáért való alteroskodásról van szó, ez nem fullad ki abban, hogy mindegy, hogy miért és hogyan, csak különbözzünk a többiektől. Az általam eddig látott előadásokban, legalábbis a többségükben, szó sincs efféle kirekesztésről. A játék inkább arra megy ki, hogy a kifejezésben új utat találjanak: a hagyományos színjátszás megszokott, sokszor banálisra vált eszközeinek alkalmazása helyett újra és újra felfedező útra indulnak. Friss szemmel tekintenek a kultúra és a hétköznapi élet tárgyaira, jelenségeire, s ettől azok új életre kelnek: így válhat egy táncdráma főszereplőjévé a porszívó.

Azt nem állítom, hogy ezáltal minden darab remekmű lesz, de vannak nagyon színvonalas előadások, és a nézőpont újszerűsége mindig üdítően hat. Nemcsak az előadások színvonala változó, hanem az alkotók (el)ismertsége is: a Maszk repertoárjában az amatőr színjátszóktól kezdve a híres-neves rendezőkig, színészekig sok mindenki megtalálható. Ugyanígy széles a skálája azoknak az országoknak, ahonnan immáron rendszeresen társulatok érkeznek

ide Szegedre, hogy a Maszk meghívására bemutatkozzanak: New Yorktól Szentpétervárig, Drezdától Izraelig terjed ez a sáv.

A Maszk is az alternatív utat részesíti előnyben, mondhatnánk úgyis, a saját feje után megy - ha lenne egy maszknak feje. Egy maszknak azonban csak arca van (már amennyire). A Maszknak pedig arculata, ami véleményem szerint jól illeszkedik Szeged város arculatához. Hiszen sok itt a néző, de a kevés a színház. Ami van, az is csödbe megy. A Maszk nem megy csödbe, és ez pontosan azért van, mert kénytelen a saját feje után menni. A városatyák ugyanis nem szánnak rá töméntelen mennyiségű pénzeket. A Maszk tehát pályáztat, oszt, szoroz, hogy vehet-e még egy polcot az irodába, önkéntesekkel dolgozik, és sokszor csak a régi jó kapcsolatoknak és barátságoknak köszönhető, nem pedig a gázsinnak, hogy egy-egy eladó elfogadja a meghívást. És a Maszknak évről-évre meg kell küzdenie az általa felfedezett, romos állapotában is rendkívül szép enteriőrrel rendelkező régi Zsinagógáért, ahol az előadások java része eljátszatik. Pedig milyen szép is az, mikor nyáron alkonyi félhomályban gyertyáktól és szúnyogoktól övezve lehet várni az előadás kezdetét, miközben a fák ágai közt lampionok lebegnek. De idén ismét részünk lehet ebben az élvezetben.

Egy maszk csak ritkán, csodás körülmények hatására kel életre. Lehet, hogy most csoda van. Hiszen ez a Maszk még mindig él...

Junior

ki az állatvilágból. A nemes négylábú nélkülözhetetlen társává vált.

Sajnos manapság egyre kevesebben éreznek készletet, illetve egyre kevesebben engedhetik meg maguknak, hogy lovakkal foglalkozzanak. De semmiképpen sem engedhetjük meg azt, hogy a lovak kikerüljenek hétköznapijainkból, s látványossággá, egyszerű állatkerti állatokká váljanak! Gondoljuk végig, hogy a katonák és civilek mellett hány millió ló pusztult el az előző évszázad véres háborúiban, emberek értelmetlen harcaiban! A 3. évezredben óvnunk, szeretnünk kell őket, s az agyongépesített világban meg kell találnunk új helyüket, szerepüket! Meg kell őriznünk őket magunknak és az utókornak, segítenünk kell őket, ahogy ők is segítettek/segítenek bennünket!

2000-ben államalapításunk 1000. évfordulóját ünnepeljük. Jó lenne, ha

mindenki elgondolkozna azon, hogy mit köszönhet a magyarság a lovaknak, hűséges négylábú társainknak, s megpróbálna lehetőségei szerint valamit tenni e nemes, okos állatokért! A világ szemében a magyar "lovas nemzet", s erre büszkének kell lennünk. Higgyünk a következő mondásban és őrizzük meg érvényét:

"Ami a török számára a hárem,
A müncheniek számára a sör,
A franciák számára a nemzetük dicsősége,
Az a magyar ember számára a ló!"

Pintér Lajos

A "realitás" illúziója

Kollégiumunk február 9-én ismét színvonalas és tanulságos előadásnak adott otthont. Az estén, a nem olyan rég itt járt dr. Dénes Iván Zoltán, a debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetem történész professzora elemezte és mutatta be új könyvét, *A "realitás" illúziója*-t.

A szerző beszélgetőtársa dr. Balog Iván szociológus volt. Az új kiadvány és a kötetlen beszélgetéssé vált előadás központjában a Bibó István - Szekfű Gyula - Németh László vita állt. Ennek lényege a magyarság mibenlétéről és múltértelmezéséről szólt. A két előadó részletesen beszélt a három író munkásságáról, tanulmányairól, cikkeiről, és megpróbálta megértetni a hallgatósággal a vitázók álláspontját és nézeteit.

Mindketten objektívek maradtak és nem álltak egyértelműen egyik oldalra sem, ezt talán a megjelentek belátására bízták.

A professzor úr és Balog tanár úr a hallgatók kérdéseire adott válaszaikban nemcsak történelmi, hanem aktuálpolitikai problémákat is érintettek, amelyek segítségével még inkább megérthettük Bibóék vitájának legfontosabb pontját, vagyis: Hova tovább magyarság?

Ezen az estén ismét bebizonyosodott, hogy a hasonló előadások szervezését érdemes folytatni - amiben a Móra Kollégium mindig is élen járt -, hiszen széleskörű igény van rá.

Kajcsa Szilárd

A lovakat nem lövik le, ugye?

Mottó: " Nem könnyebb-e a lovat szeretni, mint az embert? A ló minden kedveskedésért és jóért hálás és viszonzozza azt ragaszkodással, hűséggel és bizalommal. Keresd csak e hálát az embernél..."(Arab aforizma)

A felgyorsult, elgépiesedett világ, az információs társadalom, amelyben élünk, sajnos egyre kevésbé van tekintettel az állatokra, például a lovakra. Olyan riasztó gondolatok merülhetnek fel bennünk, hogy vajon néhány száz év múlva tudni fogják-e még az emberek, hogy mi az a ló. El tudják-e majd képzelni akkor a magyarok, hogy őseik lóháton érkeztek a Kárpát-medencébe a messzi keletről, nem pedig repülővel, autóval, vagy Isten tudja miféle járműveket talál ki addig az örökké szárnyaló emberi képzelet. Nekünk, magyaroknak különösen tisztelnünk kellene a lovat. Hiszen gondoljuk csak el, hol tartanánk most nélküle a vándorlásunkban, hogyan tudtuk volna nélküle Európát végigkalandozni.

"Az ember szolgafajjá süllyedt volna az elpusztítására szövetkezett elemek szorításában, ha a ló nem emeli királyi rangra"- írja Elwyn Hartley Edwards az Arany lovaskönyvben, s megállapításával teljesen egyet kell értenünk. De mit is tudunk ma a lovakról?

A lófélék ősei mintegy 60 millió évvel ezelőtt fejlődtek ki. A ló házasítása Euráziában történt meg 5-6000 évvel ezelőtt. Házasítása előtt a vadászatból élő ember szemében közönséges vadászsákmány volt. Az ember először legeltetni kezdte a lovat. Húsát megette,

bőréből sátrat, ruhát készített. Később igénybe vették a nyugodtabb állatokat ingóságai szállítására, majd maguk a nők és férfiak is lóra ültek. A mezőgazdaság fejlődésével az ember jobban tudta takarmányozni őket, s így egyre nagyobbak, erősebbek, gyorsabbak lettek. A korai kultúrákban nem műveltettek velük földet, és más nehéz fizikai munkához sem vették igénybe munkaejüket.

A ló a nomád népeknél már-már vallásos tisztelet tárgya volt, fontos szerepet játszott mítoszaikban és szertartásaikban. Nemcsak megkönnyítette a helyváltoztatást, végső soron a civilizáció megteremtésének és terjedésének is eszköze volt - gondoljunk csak a hunokra, mongolokra, vagy a magyarokra. Különböző elméletek léteznek arról, hogy az ősmagyarok mikor, hol, kitől tanulták meg a lótarast, a lovasnomád életmódot. Akárhogy is történt, e négy lábúak az ősmagyarok elválaszthatatlan társai lettek, házasulva, kivételes intelligenciájukkal szolgálták őseinket. Olyan jelképe lett ez az állat népünknek, amelyre a 3. évezredben, a technikai fejlődés ellenére is megbecsüléssel kell tekintenünk.

A honfoglalást követően a magyar lovasok bejárták egész Európát, s a kontinens megismerte a magyar lovasság erejét. A magyarok szemében a ló az intelligenciája, együttműködési készsége, testi és értelmi adottságai révén emelkedett

Sport

Ha minden igaz, a jövő héten indul a kollégiumi focibajnokság, amit nagy várakozás előz meg. Ráhangelőként végeztünk egy rövid "közvéleménykutatást", amely során a következő kérdéseket tettük fel a csapatok egy-egy játékosának:

Pintér Lajos (Kiver Puhl)

1. Egymás után kétszer lettünk harmadikok, most megpróbálunk előrelépni. Legnagyobb esélyesnek az egyes szobát tartom, de kiváló játékosokból áll az FC. Bükni és az 5-ös szoba csapata is. Kiváló meccseket várok.
2. Nagyon komolyan vesszük, hatalmas edzésekkel készülünk.
3. Jó véleményem van róla. Néztam a női vb-t, jó meccsek voltak.

Bálint Olivér (Revans FC, 7-es szoba)

1. Természetesen első helyet szeretnénk, ez az elsődleges célunk. A második, hogy utánunk is legyen valaki. A harmadik pedig, hogy nyerjünk egy meccset...
2. Nagyon. Mindig igyekszünk meglenni négyen..., ezért is volt a nevünk korábban: Vagyunk-e négyen FC. De most szeretnénk visszavágni a vereségért, ezért lettünk Revans.
3. Nagyon helyes. Focizzanak csak a nők is.

Hraskó Péter (Utolsó esély, 5-ös szoba)

1. Döntőbe kerülést várok a csapattól, véleményem szerint az egyes szoba lesz a legnagyobb ellenfél a győzelemért vívott harcban.
2. Mivel egy meccsen sem fogok játszani, ezért telepatikus eszközökkel fogom támogatni a csapatot. Remélem sikeresen...
3. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy szeretem, de végül is nincs vele semmi bajom.

1. Mit vártok a bajnokságtól? Milyen esélyekkel indultok?
2. Mennyire veszitek komolyan ezt az egészet?
3. Mi a véleményetek a női fociról?

Pál Attila (FC Libidó)

1. Abszolút nem játszottunk még együtt, valószínűleg elég rosszul fog menni. Az a célunk, hogy egy meccsen ott legyünk.
2. Nem tudom, még majd hétfőn derül ki: egyáltalán hányan jelenünk meg a pályán.
3. (nagy csönd...) Ez furá. Játsszon nő vagy férfi, nem mindegy? Azért a nőknek kicsit rosszabb a stratégiai érzékük(?), kevesebb jó női focista van.

Ajtai Tibor (FC Bükni)

1. Benne lesz a nevem az újságban? Hát győzelmet! Szerintem abszolút esélyesek vagyunk a torna megnyerésére.
2. Véresen! Nem engedek semmit sem cenzúrázni!
3. Bevallom férfiasan, bár röstellem, nem tudom, milyen a női foci, még nem láttam nőket focizni.

Horváth Albert (AC. ROAR)

1. Egyértelműen továbbjutást. Van esélyünk rá; hogy azontúl mit várunk: azt még nem tudjuk.
2. Elég komolyan vesszük. Néha még edzeni is szoktunk.
3. Támogatom! Legyen.

Jankovics László, Halinka Péter (30-felé)

1. Ezen még nem gondolkodtunk. Tisztes helytállást, ez elég lesz az első helyhez. A hagyományok ápolása egyet jelent a győzelemmel. A sorozatos győzelmek pedig a kupa elnyeréséhez vezetnek. Toleránsak vagyunk, igyekszünk nem

megsemmisítő győzelmet aratni, nehogy elvegyük valaki kedvét is a játéktól.

2. Nekünk ez az életünk egyik célja. Mi már végig játszottunk 5 bajnokságot, ez az utolsó esélyünk, hogy bizonyítsunk. Élni kívánunk a lehetőséggel, a rutin és az évek győzelemre fognak segíteni minket!
3. Támogatjuk!!! Ismerünk néhány játékost, akik nagyon ügyesek. Ami leginkább megnyerő bennük: a lelkesedésük.

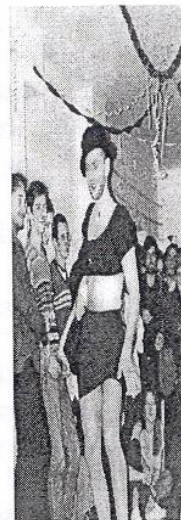
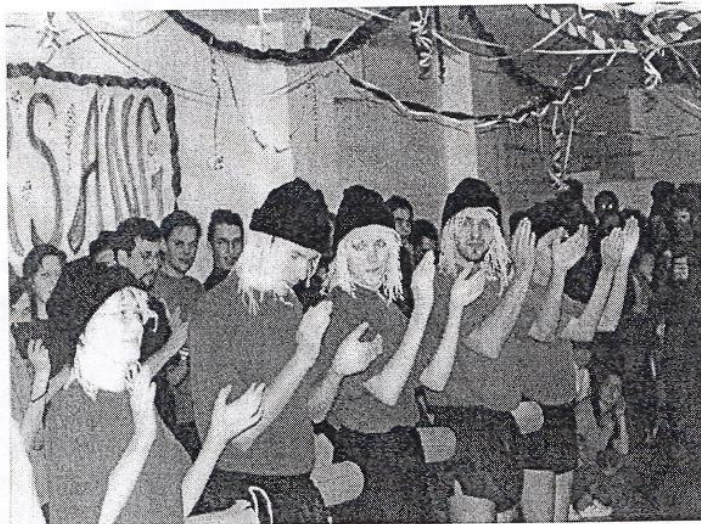
Kovács Gábor (Globális meglepetés, 1.-es)

1. Nyerünk, globális meglepetést várunk.
2. Csapaton belül változó, de mindenki komolyan veszi.
3. Tök jó.

Máté: Túl erőszakos. Nem illik hozzájuk. Én félténém őket az erőszakos férfiaktól.

A Móra Nyúz előző, azaz 2. számában írtunk arról, hogy a Fekete Legyek nevű amatőr jégkorong-csapat, melynek oszlopos tagja koleszunk két lakója, Ábrahám Gergő és Dobra Sanyi is, nagy lehetőség előtt áll: mivel az első meccset megnyerték a C SZKA Cannibals ellen, komoly esélyük volt a bajnokság legjobb négy csapata közé kerülésre. Nos, a fiúk véghezvitték a bravúrt, 4-2-re nyertek idegenben is. Ezután a dunaújvárosiak állták útját a mieinknek: az itthon elszenvedett 2-4 után, idegenben hiába nyertek 4-3-ra, ez kevés volt az üdvösséghez, nem sikerült döntőbe jutni. Talán majd jövőre!

Szilágyi Szilvia és Hraskó István

Bal kép: A csocsóasztalról elszabadult egy sor (Oti, Balázs, Adri, Misi és Timi)

Jobb kép: A koli legszexisebb transzvesztitája, veszélyesen kurta szoknyában, szolid sminkkel, Morvai Gábor

In memoriam SZLC

Február közepén, hosszan tartó agonizálás után elhunyt, jobban mondva kimúlt a szegedi sport mostohagyermek, a PNB-s labdarúgó csapat a Szegedi LC.

Már születése is furcsa volt, hiszen a gárda a zöld asztalnál hozott döntéseknek köszönhetette, hogy 1999. tavaszán második helyen végzett az NB I-ben, és így jogot szerzett a legmagasabb osztályban való indulásra. Pénz persze már ekkor sem volt a kft. erszényében, de a klub vezetői egyre csak azt hajtották, hogy ha már egyszer kiharcolták(?) a bejutást, akkor bizony meg is méretik magukat. Nos megmérettek és könnyűnek találtattak. Nem csupán anyagi szempontból. Elég ha felidézünk magunkban a Dunaferri otthonában elszenvedett gyalázatos vereséget (0-9).

Érdekes viszont, hogy mindezek ellenére is rendszeresen 6-8000 néző volt kíváncsi a csapatra, de az is lehet, hogy csak az ellenfeleire. Tavasszal pedig jött volna az Újpest, a Ferencváros és a Diósgyőr is. Feltehetően mintegy tízezer szurkolót csábított volna ki a fenti alakulatok szegedi fellépése a meglehetősen rozzant felső-tiszaparti stadionba. Erre azonban már nem adtak lehetőséget a város vezetői és az MLSZ. Utóbbi álláspontja még érthető is. A Dunaferri irányában meglévő tartozás okán még az őszi idényben kizárta az átigazolásból a Szegedet a szövetség. Pénz hiányában a klub nem tudott igazolni egyetlen játékost sem. Hiába állította azt Nagylaki Kálmán, a kft. ügyvezetője február 12-én (tehát az utolsó napon), hogy van pénz és támogató, az MLSZ elutasította a szegedi vezető plusz 3 napos extra igazolásra benyújtott kérelmét. A szövetség, teljes joggal, a fent említett kizáró határozatra hivatkozott.

Más térsza a városi előljárók viselkedése. Ők január- február folyamán többször is tárgyaltak a futball kft. vezetőivel a csapatnak nyújtandó támogatásról. Egyetlen feltételük az volt, hogy a minden rossznak okozójaként számon tartott Nagylaki Kálmán abszolút mértékben vonuljon ki a szegedi fociból. Nagylaki azonban ezt kerek perec visszautasította, mondván, ha már annyi pénzt beleölt a klubba, hát esze ágában sincs azt elhagyni. Pontosan persze nem tudjuk, hogy mennyit tett be, de azt sem, hogy vajon mennyit vett ki belőle.

Lényeg a lényeg, Szegeden a tél folyamán, írd és mondd, 3 (három), a felnőtt csapathoz igazolt labdarúgó maradt. A többiek mind máshol készültek a tavaszi szezonra. Ugyanis miután tartozásai miatt beperelték az SZLC-t, máris elkezdtek új kenyéradóikkal egyezkedni. Elvégre nekik is el kell tartaniuk valamiből magukat és a családjukat, márpedig a focista is csak pénzből él, mint mindenki más. A szerződések ugyan titkosak, de sokan tudni veszik, hogy a rosszul(!) fizetett szegedi labdarúgók

szerződésüktől függően mintegy 300-500ezer forintot vihettek (volna) haza havonta.

A játékosokat tehát nincs miért sajnálni, szegény Linka József edzõt viszont annál inkább van okunk megkönnyezni. Szerencsétlent hónapokig hitegették azzal, hogy lesz pénz és lesz csapat, amit majd irányíthat a tavasz folyamán. Ő pedig annyira szeretett volna PNB-s gárdát vezérelni, hogy csúnyán bedőlt ezeknek az alaptalan ígéreteknek. Február elején végre meg is tarthatta az első edzést, amelyen a három felnőtt játékoson kívül csak ifisták vettek részt. A profi mezőny többi csapata január 5-én kezdte a felkészülést otthoni alapozással (pl. hólapátolás), majd pedig a hideget megunva, elment melegebb éghajlatra. (A félreértések elkerülése végett: Porecs, Ciprus, Uruguay.)

Február 18-án pedig már hiába tárgyalt Szegeden dr. Bozóky Imre az MLSZ elnöke, segíteni már nem tudott. A tárgyalás célja az volt, hogy a város támogassa a csapatot. Ez persze a korábban említett okok miatt nem valósulhatott meg.

Nagylaki Kálmán azonban köti az ebet a karóhoz, és ez egyszer őt is meg lehet érteni. Ha a Szeged LC visszalép, akkor a megyei I. osztályban folytathatja szereplését idén augusztusban, viszont ha csak simán kiesik az ifikkel feltöltött csapatocská, akkor csupán az NB I-be pottyannak vissza. Valóban nem mindegy, hogy egy vagy négy osztályt bukik a Szeged, és így az sem mindegy, hogy honnan kell megkezdeni a visszakapaszkodást a PNB-be. Viszont jelen körülmények között vállalni az ott való szereplést, etikátlan dolog. Az így is siralmas színvonalú bajnokságnak a megcsúfolása lenne ez a lépés. Erre pedig végképp nincs szüksége a magyar futballnak.

Minden esetre február 26-án elkezdődött a tavaszi szezon és a Szeged nem utazott el Győrbe lejátszani az első tavaszi találkozóját. Csak egy fax érkezett Győrbe, melyben Nagylaki Kálmán közölte, hogy csapata nem tud fellépni a Rába Stadionban. Ő még mindig nem mondta ki azt, amit már rajta kívül mindenki, mégpedig, hogy megszűnt a Szeged LC.

Szegeden a tavasszal nem megyünk focimeccsre. Majd nézzük a közvetítéseket a tévében, mert foci nélkül úgy sem tudunk meglenni, és némi nosztalgiával gondolhatunk arra, hogy egyszer itt is volt egy csapat. Kicsi és savanykás volt, de legalább a miénk volt.

Sporttársak! Itt a tavasz! Jó tanulást, jó szurkolást!

Hegy Áron

2000
márc.

... * NEU! * NEU! * NEU!

A HUMBUK MESE-MESE-MESKETE
SOROZAT MAI TÖRTÉNETÉNEK CÍMEI:

BUCUR ESTI MESE

CSAK ERŐS IDEGZETŰEKNEK

DÁKO-OLÁH

CONTINUITAS

FIGYELEM!

A MI FORGALMAZÁSA CSAK A SZERZO
ENGEDÉLYÉVEL LEHETSÉGES. HUTOGA-
TÁSA NYILVÁNOS RENDEZVÉNYEKEN,
BÖRTÖNÖKBEN, ÓVODÁKBAN, OLASZÚ-
RÓ TELEPEKEN, MAGYAR-RÓMAN BARÁT-
SÁGI TÁRSALÁSOKON TILOS! KIS-
GYERMEKEKTŐL ELZÁRVA TARTAN-
DÓ. A TERHEK PROPÁN-BUTÁN HAS-
TÓGÁLT TARTALMAZ! TISZTA, JÓL
LÁTHATÓ HELYEN TARTANDÓ.

5. AZUTÁN KÉSŐBB NEMSOKÁRA KÉT
HÁBORÚK TÖRTEK KI, S AZ OLÁH
CSOPORTOSULÁSOK HÁROMSZOR
IS HÁTBA TÁMADTAK NYUGATI
SZOMSZÉDJUKAT (BÁR VALÓSZÍ-
NŰLEG NEM AZÉRT MERT HÁROM
A MAGYAR IGAZSÁG), S MECSZE-
RELTÉK A SOK FÖLDEKET.

6. EZUTÁN BOLDOGAN ÉLTÉK RÓMAI
ÖSEIKHEZ MÉLTÓ ÉLETÜKET
AUGUSTUSHOZ MÉLTÓ VÉZETŐIK
ÉLÉN, S MÉG MAIG IS ÉLNEK
HA MÉG NEM HALNAK.

CSAKHOGY MÉG NINCS VÉGE!